

Две жертви

Въ Варшава (столица на Полша) е станало едно голѣмо нещастие, което отнело живота на мъжъ и жена. Мъжътъ и жената били на едно роднинско празненство, кждето е имало вино въ изобилие. Следъ като си сръбналъ порядъчно мъжътъ излѣзълъ на улицата, запѣлъ една пѣсенъ и следъ това извадилъ револвера си и започналъ да стреля. За нещастие единъ отъ куршумитѣ скжсалъ електрическата жица на градското освѣтление и веднага цѣлия кварталъ потъналъ въ мракъ. Останалъ въ тъмно мъжътъ искалъ да се върне въ къщата, но въ тъмнината той настѣпилъ падналата на земята електрическа жица и билъ мигновено убитъ.

Не следъ много жена му, като видѣла, че мъжътъ ѝ не се връща, излѣзла да го търси. Но въ тъмнината и тя стѣпила на жицата и паднала мъртва. За единъ литъръ вино—два живота.

Една цигара за 3000 лева

Макаръ само 18 годишенъ, Христо Йотовъ Селовъ отъ с. Караачъ, балбунарско, билъ страстенъ пушачъ, заради което не единъ пѣтъ билъ мѣмранъ отъ баща си.

Презъ това лѣто младежа заедно съ други работници жънѣлъ въ една тѣхна нива. По едно време той запушилъ цигара. Но следъ малко той забелязалъ, че баща му иде къмъ нивата и бързо хвърлилъ цигарата, безъ да я угаси. Цигарата паднала върху единъ снопъ и скоро избухналъ голѣмъ пожаръ, който унищожилъ 270 снопи, които стрували надъ 3,000 лева.

Не убивай!

Една отъ десетѣхъ Божи заповѣди е „Не убивай!“, защото нѣма по-голѣмо престѣпление отъ убийството и нѣма по-жестокъ човѣкъ отъ оня, който вади ножъ, за да заколи брата си, баща си, или нѣкой другъ човѣкъ.

Ние всѣки день сме свидетели на грозни и страшни убийства, които зареняватъ цѣли семейства и отварятъ вратитѣ на влажнитѣ и тъмни тюрми за все нови и нови хора.

Многото научни изследвания и наблюдения доказватъ, че почти всички убийства се дължатъ на алкохола.

Тукъ даваме само единъ случай на грозно и жестоко убийство, задъ което стои цѣлъ опръсканъ съ кърви и сълзи злодея — алкохолъ:

Весла Паспалева

РАЗКАЗЪТЪ НА МАМА

Татко бѣше дълги години лѣсничей въ Рилската гора.

Когато отиваше по обиколка, най-често презъ дългитѣ зимни вечери, леля и мама обичаха да ни разказватъ приказки. Но мама повече обичаше да разказва случаи отъ живота си. Една лунна нощъ, докато чакахме да се върне татко, тя ни разказа една истинска случка, която никога не ще забравя.

— Винаги, винаги, мои деца, когато се почне претакането на сладкото вино, единъ тжженъ споменъ възкрѣсва въ паметта ми.

Имахме старъ и любимъ дѣдо. Торбата съ приказкитѣ всѣкога седѣше на одърчето до него. Една заранъ, ние не го намѣрихме въ одаята, дето бѣхме свикнали да го виждаме всѣки день — подгнѣналъ кракъ върху пѣстрата възглавница до мангалчето да шие гайтани, калцунни и сърмени везове на моминскитѣ сукмани.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Иванъ Вазовъ

Иванъ Минчевъ Вазовъ е роденъ на 27 юни 1850 година въ гр. Сопотъ. Неговиятъ баща, Минчо Айваза, известенъ търговецъ, е билъ почти безъ образование, но майката на Вазовъ се е отличавала съ своята голѣма любознателностъ и природенъ умъ.

Първото стихотворение съ което Вазовъ става известенъ е „Борьтъ“. Отъ тогава до денъ на смъртта си (22 септемврий 1922 година) той е писалъ непрекъснато. Неговото творчество е богато и разнообразно. Иванъ Вазовъ е писалъ пѣсни, стихотворения, оди, поеми, сатири, епиграми, разкази, повести, романи, комедии, драми и пр. Той е засегналъ и е изобразилъ въ произведенията си цѣлия животъ на българския народъ. И когато е билъ народа ни тжженъ и когато е билъ радостенъ — поета винаги е билъ при него съ своитѣ искрени и вдъхновени пѣсни, съ своитѣ поеми, разкази, романи и драми. И тъй Иванъ Вазовъ става народенъ поетъ, става близкъкъ на цѣлия български народъ.

Децата започватъ най-напредъ да четатъ неговитѣ хубави разкази и пѣсни, съ които сж изпълнени всички буквари, читанки и христоматии.

На 22 септемврий т. г. се навършиха десетъ години отъ смъртта на поета. Презъ този день въ София надъ гроба му се отслужи панихида и се държахъ речи, а вечерта въ Народния театъръ се игра неговата драма „Хжшове“. И вредъ изъ България на този день сж били държани много речи и сказки за неговия животъ и за творчеството му.

Най-хубавитѣ произведения на Иванъ Вазовъ сж: романътъ „Подъ игото“, поемитѣ „Епопея на забравенитѣ“ и „Въ царството на самодивитѣ“, разказитѣ „Иде ли?“, „Дѣдо Йоцо гледа“ и „Една българка“, стихотворенията „На детето“, „Ековетъ“, „Къмъ природата“, „Синчецъ“, „Не се гаси туй, що не гасне“ и десетки други.

Убийство за откосъ сѣно

Двама братовчеди отъ с. Горни-Лозенъ, софийско, въ края на юний т. г. прибирали сѣното отъ ливадитѣ си, които били една до друга. Между братовчедитѣ избухналъ споръ за единъ откосъ сѣно. Единиятъ посгнѣлъ съ вилата си да го приборе, но другиятъ го

Петко Р. Славейковъ

Петко Рачевъ Славейковъ е роденъ на 17 ноемврий 1827 година въ гр. В. Търново. Неговиятъ баща е билъ простъ мѣдникаръ, но се е отличавалъ съ своята голѣма любознателностъ и той е искалъ да даде образование на своя синъ.

Петко Рачевъ Славейковъ е училъ въ килинитѣ училища въ Тръвна и Търново.

На 16 годишна възраст Славейковъ става учителъ въ Търново. Тукъ той се проявилъ като голѣмъ врагъ на гръцкото духовенство и изобличителъ на неговитѣ пороци и написалъ една сатира противъ двамата гръцки владци Панаретъ и Неофитъ.

За тази сатира, която бързо се прѣснала изъ цѣлата страна, той билъ арестуванъ и затворенъ въ единъ кокошарникъ.

Отъ този день се започва скитането на поета отъ село на село и отъ градъ на градъ, навсѣкжде преследванъ отъ гърцитѣ.

Но той не се е отчайвалъ никога. Той е писалъ своитѣ борчески пѣсни, своитѣ огнени статии и е канѣлъ народа да се освободи отъ тежкото и черно двойно робство (турско и гръцко).

Затварявъ много пѣти изъ турскитѣ зандани, осжжданъ, изтезаванъ, гоненъ, гладенъ и беденъ — цѣлия животъ на Петко Славейковъ представлява една верига отъ страдания, борби и опасности на които той хиляди пѣти се е излагалъ.

Живѣлъ въ едно тъмно време, той съ неумовренъ трудъ е успѣлъ да се самообразова, да преведе редица чужди писатели на български, самъ да напише безсмъртни стихотворения и поеми и да се издигне до една недосегаема висота въ българската литература.

Петко Рачевъ Славейковъ е баща на другия голѣмъ нашъ поетъ Пенчо Славейковъ, на когото ще дадемъ портрета въ идущия брой на „Трезво дете“.

Петко Славейковъ е умрѣлъ на 1 юлий 1895 г.

блѣсналъ и заплашително размахалъ надъ него косата си. Първиятъ разумно отстѣпилъ и казалъ:

— Е, ако има за какво съсечи ме!

Испадналъ въ яростъ другиятъ замахналъ съ все сила и забилъ косата си въ сърдцето на своя братовчедъ, който починалъ на мѣсто.

Ние играехме на криеница задъ грамаднитѣ бѣчви, смѣхеме се високо и задѣвахме дѣдо. Той току ни подканяше съ вино. Не следъ дълго, нѣкакъ тежко започнахме да стѣпяме, сякашъ нѣкой ни дърпаше за краката. И Чернушка сжщо взе да се клатушка, жбѣше се, каточе се смѣе. Не бѣхъ виждала до тогава да се смѣе живоотно. Изведнажъ Чернушка изкочи на двора, запремѣта се по гърбъ, загрухтѣ лудо. Дворътъ есна отъ смѣховетѣ ни. Дѣдо, забравилъ да завърти чепа на голѣмата бѣчва, хукна подире ни. Запѣ, закръши се и ни улови на хоро.

Дотърча баба.

— Божичко! Децата сж пияни. Хубава работа, старо, хубава работа! — загълча тя подире му, — мжчейки се да го откъсне отъ хорото. Ала той, захваналъ една весела хороводна пѣсенъ, подскача, кляка, опира се на колѣно и хичъ не иска да я чуе... Погледна баба своята Чернушка и се хвана за глава...

— Божичко-о! И Чернушка се напила!

Подгони я да я вкара въ кочината. Не може да я стигне. Помами я съ мамулче, отчупи и пар-

Война

Ваньо, Стефко, Милчо, Цвѣтко, Атанасе, Линче, Петко, Митко, Кирчо и Тома, — Ще играемъ на война!

Вий се скрийте въвъ шумака, Ний ще почнеме атака, Ще се спуснемъ храбро, съ мощъ, Съ тежки саби, остъръ ножъ.

Ще се биемъ като стари, Кой кого кждето свари... Катъ желѣзо ще сме твърди! Никой нѣма да се сърди.

За атака вече готови Безъ гранати и отрови! Рота мирно! за атака Барабана да затрака.

Сложи ножа! Всички въ редъ Ето го врага напредъ... Ура викайте съсъ гласъ... Хайде! Подиръ васъ съмъ азъ!

Боятъ почна, но следъ мигъ Атанасъ нададе викъ, Стефчо съ върха на дървото Бѣ го мушналъ въвъ окоето.

Татъкъ Ваньо пѣкъ се сви, Милчо тежко го рани... А на Цвѣтко отъ главата Крѣвъ затече по тревата...

Мина часъ. И два. И три. Мракъ полето бойно скри Чакъ тогазъ успѣ Тома Да се дигне на крака.

И погледна той звездитѣ И съсъ сълзи на очитѣ Клетва даде отъ душа Да не прави вече война.

Свѣтомиръ Пирински.

Четете вестникъ „Трезво дете“, календарче „Трезво дете“, библиотека „Трезво дете“ и закичете гърдитѣ си съ значката „Трезво дете“.

Не убивай!

Този братски зовъ трѣбва да се понесе отъ устата на трезвитѣ деца. Тѣ трѣбва съ него да живѣятъ и съ него да влѣзатъ въ живота като обновители и като носители на свѣтлина и радостъ. Човѣкъ за човѣка да бжде братъ, а не звѣръ.

ченце захаръ — нищо не помага. Чернушка квичи, тича презъ глава, търкала се по гърбъ сръдъ лехитѣ, събаря де какво види отпреди си и се смѣе като човѣкъ. Прекатури чувалчето съ лещата, счупи делвата съ зимовището, отхапа въ яростта си едното крило на едрата качулатка и грохна найсетне изнемошѣла до оградата.

Дѣдо продължаваше да играе самъ, размахалъ шарена кърпа въ въздуха. Ние бѣхме налѣгали съ подкосени крака подъ черницата.

Баба и мама се мжчеха да го заведатъ въ одаята, но той съ сила ги блѣскаше. Изнеднажъ, политайки ту на една, ту на друга страна, той се изкачи на стария чердакъ, хвана се за дирека и се възправи на перилата му.

Като видѣха това, баба и леля се затичаха къмъ чердака, но докато да изкачатъ последното стѣпало, дѣдо разпери ржце, изпгъчи гърди и се спусна отгоре.

— Юнакъ е дѣдо ви Дончо, хей! Тежкото му тѣло се разтърси и падна на плочитѣ.

Дѣдо падна по очитѣ си. Рукна отъ челото му крѣвъ. Ние съ викове го заобиколихме. Дѣдо бѣше затворилъ очи, дишаше тежко.